

[Handelsministeren.]

vikling. Jeg hører også til dem, der forestiller sig, at vi i en ikke for fjern fremtid må vurdere, om den form for forsyning, der i øjeblikket finder sted udelukkende gennem de forhandlere, der har monopol på mælkehandelen, er den rigtige. Jeg kunne godt forestille mig, at man i løbet af relativ kort tid ville nå dertil, at man i meget vide kredse ville erkende, at de moderne supermarkeder og selvbetjeningsbutikker, også bagere, måske skulle deltage i forsyningen med mælk. Jeg mener dog ikke, vi har tilstrækkelige erfaringer endnu til at ændre det, men er enig med ordførerne i, at man meget nøje skal følge udviklingen på dette område.

Det ærede medlem fru Lis Groes stillede mig det spørgsmål, om jeg mente, der overhovedet fandtes nogen mælkehandler, der ville bytte de to timer om søndagen med en fridag midt i ugen. Det kan jeg ikke vide. Jeg har en fornemmelse af, at det skulle være muligt at finde sådanne, men er ikke uenig med det ærede medlem i, at de fleste nok vil foretrække søndagen.

Det ærede medlem hr. Kai Moltke fremhævede, at det er kommunalbestyrelserne, der får ulejligheden, og det er vitterlig rigtigt, men der er så grund til at understrege, at det nok også er kommunalbestyrelserne, der har de bedste forudsætninger for at bedømme denne turnusordnings muligheder i de enkelte lokale områder.

Til det ærede medlem hr. Mose Hansen skal jeg kun sige, at kærnes tilpasningsvanskeligheder til velfærdssamfundets krav er mig velkendte.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Lis Groes: Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer.

Uden forhandling eller afstemning vedtoges dette forslag.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om forlængelse af lov om valutaforhold m.v.

(Lovforslaget (nr. 41) findes i tillæg A. sp. 255, fremsættelsen i tidenden sp. 785).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Lis Groes: Da mit partis ordfører ikke har kunnet være til stede her i dag, skal jeg på hans vegne anbefale lovforslaget til en hurtig og velvillig behandling.

Anker Lau: Behandlingen af valutaloven er jo ikke den begivenhed nu til dags, som den var tidligere, dengang erhvervslivet i alle detaljer var afhængig af lovens indhold og administration. I årenes løb er loven undergået mange forandringer under hensyn til de skiftende forhold af økonomisk og politisk karakter, og efter den liberalisering, der har fundet sted i de sidste ti år, kan selve lovens tekst vel ikke mere give anledning til nogen diskussion. Efter den gennemgribende behandling, som valutaloven for nogle år siden sammen med toldloven var genstand for, er valutaloven vel egentlig nærmest en ramme om de foranstaltninger, som skal træffes for at opfylde vore forpligtelser som medlem af EFTA og måske også for at tage hensyn til vort stadige håb om at blive medlem af fællesmarkedet.

Den afvikling af de kvantitative restriktioner, som siden har fundet sted, har efterhånden reduceret den bundne liste, således som også den højtærede handelsminister har fremhævet det i sin fremsættelse, til 5 pct. målt på produktionen, når bortses fra landbrugsvarer, som jo falder uden for EFTA-aftalerne, og det er som bekendt meningen, at denne rest af importrestriktionerne inden for EFTA helt skal bortfalde med udgangen af 1966.

Vedrørende landbrugsvarer er det vel formålsløst på nuværende tidspunkt at tage anden stilling end den, vi ved tidligere lejligheder har tilkendegivet. En principiel ændring her må formentlig afvente resultatet af de forhandlinger, som stadig foregår om landbrugets samlede problemer såvel inden for EFTA som inden for fællesmarkedet.

Ved den tidligere omtalte behandling af alle varelisterne — det var vist i 1960-61 — blev der på en lang række områder truffet forskellige ordninger, og det vil dog måske være rigtigt, at vi i det udvalg, som jeg forudsætter bliver nedsat, får lejlighed til at se på de ordninger, som dengang blev